

Der Schmetterling

Entlastet leben – ohne Last sein – wie ein Schmetterling von Blüte zu Blüte schweben zu können - wer möchte das nicht gerne? Ein entlastetes Familienleben, keine Schwierigkeiten mit den Kindern oder dem Ehepartner zu haben, ohne Sorge am Arbeitsplatz zu sein, keine Probleme und Belastungen mit der Umwelt und den Mitmenschen zu haben - das wäre ein Leben! Aber wo gibt es das? Niemand kann ohne Last durchs Leben gehen. Es gibt kein Leben für mich als 'Schmetterling'. Oder gibt es das doch?

Zumindest in einer Beziehung kann jeder Mensch völlig entlastet leben, wenn er will. Er kann seine Sündenlast, die er mit sich trägt, loswerden. Zwar nicht dadurch, da er sie seinem Ehepartner oder einem anderen Menschen auflädt, sondern mit ihr zu Jesus geht, der gesagt hat: "Kommt doch zu mir; ich will euch die Last abnehmen!" Es gibt unzählige Menschen auf der ganzen Welt, die seinem Ruf gefolgt sind und dadurch die größte Entdeckung ihres Lebens machten. Werden Sie auch kommen, um Entlastung zu erfahren?

ผีเสื้อ

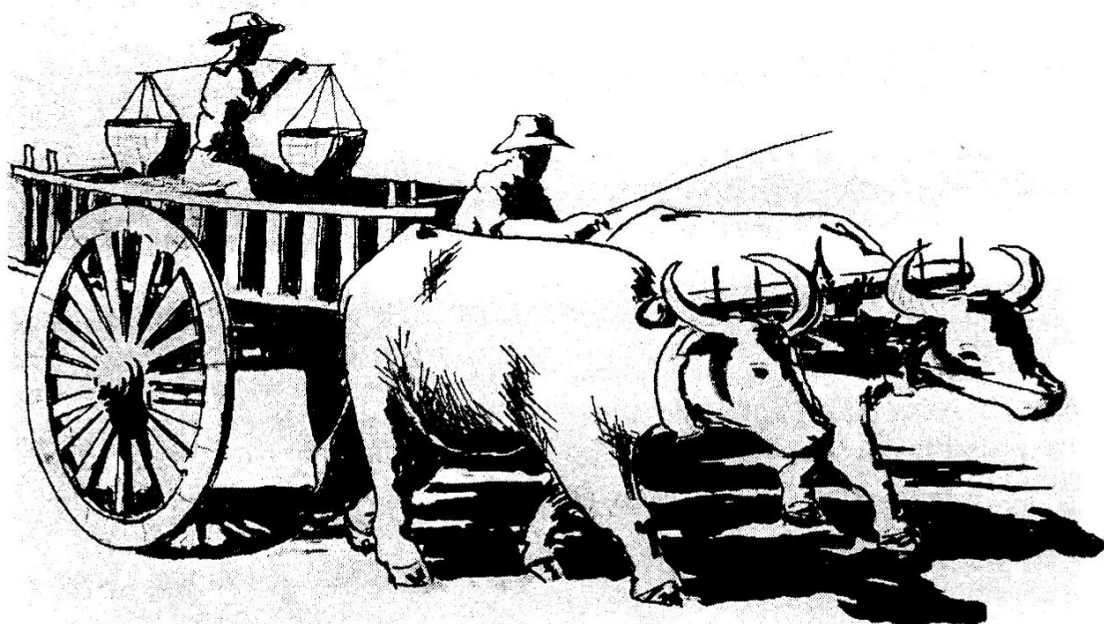
ชีวิตที่ไร้กังวล ... ชีวิตที่เบาบาง ฉาบฉวย เหมือนผีเสื้อน้อยที่โฉบบินไปมาในสวนดอกไม้ ใครบ้างที่ไม่อยากมีชีวิตเช่นนี้ มีใครบ้างที่ไม่เคยฝันถึงชีวิตครอบครัวที่ราบรื่น ไม่มีอุปสรรค ไม่มีปัญหาเรื่องลูก สามี หรือภรรยา ไม่มีปัญหาเรื่องงาน หรือความกดดันจากสภาพแวดล้อม และเพื่อนมนุษย์อื่นๆ แต่เราจะแสวงหาชีวิตเช่นนี้ได้ที่ไหน? คงไม่มีชีวิตใครเลยที่เป็นแต่เส้นทางที่โรยด้วยกลีบกุหลาบเท่านั้น สำหรับข้าพเจ้าชีวิต "ผีเสื้อ" นี้ไม่มีในความเป็นจริง หรือว่าเราจะมีชีวิตอย่างนี้ได้? ข้าพเจ้าคิดว่าในทางใดทางหนึ่งแล้วมนุษย์เราทุกคนมีทางที่จะปลดปล่อยภาระตนเองได้ทั้งหมดถ้าต้องการ เราทุกคนมีโอกาที่จะปลดภาระอันหนักอึ้งแห่งความบาปที่กดขี่ชีวิตเราอยู่ให้หมดสิ้นไป ไม่ใช่ด้วยการผลักภาระนี้ไปให้สามี ภรรยา หรือคนอื่นๆ แต่ด้วยการนำภาระนี้ไปมอบให้พระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงตรัสว่า "จงมาหาเราเถิด เราจะปลดปล่อยภาระให้ท่าน" คนจำนวนนับไม่ถ้วนได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดในชีวิตมาแล้ว ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านจะไม่นำภาระของท่านไปให้พระเยซูปลดปล่อยให้ด้วยหรือ?

Man kann es leichter haben

Es ist kaum zu fassen - dennoch ist es wahr, was Sie auf unserer Zeichnung sehen: Eine Frau sitzt auf einem Ochsenkarren und nimmt die Last doch nicht von ihren Schultern. Diese kuriose Geschichte wurde mir vor Jahren in Thailand erzählt und hat sich etwa so zugetragen:

Nang Si war eine kleine Tagelöhner-Frau. Während andere Mädchen in die Schule gingen, musste sie sich um ihre kleinen Geschwister kümmern und zu Hause kräftig mithelfen. Nun lebte sie mit ihrem Mann in einer ärmlichen Bambushütte. Sie hatten fünf Kinder und konnten sie nur mit Mühe ernähren und kleiden. Außerdem mussten noch die Bücher und das Schreibzeug für die Schule beschafft werden. Nang Si wollte, dass es ihren Kindern einmal besserginge als ihr selbst. Unablässig war sie deshalb darauf bedacht, Geld zu verdienen. Im Wald suchte sie Pilze, Früchte und Bambussprossen, die sie auf dem Markt verkaufte.

Eines Tages kam Nang Si wieder mit zwei vollen Körben aus dem Wald. Die Last war schwer und sie fühlte sich völlig erschöpft. Dazu brannte die Sonne heiß vom Himmel, dass sie immer wieder den Schatten der Bäume und Sträucher aufsuchte. Als sich Nang Si mit ihren vollen Körben so mühsam abquälte, hörte sie plötzlich in der Ferne das Gerumpel eines Ochsenkarrens. Sie blieb erwartungsvoll stehen und hoffte mitgenommen zu werden. Es war Nai Kam, ein bekannter Reisbauer aus dem Nachbardorf. Er hatte aus dem Fluss Kies geholt und seinen Karren zur Hälfte beladen. Da Nang Si noch viele Kilometer zu laufen hatte und ihre Kräfte schwanden, bat sie, mitgenommen zu werden. Der Mann hielt an; ließ die Frau aufsteigen und weiter ging die Fahrt über Stock und Stein. Ein reines Vergnügen war es auf diesem Karren zwar nicht; aber schlecht gefahren ist noch immer besser als gut gelaufen.

Nach wenigen Minuten hielt Nai Kam plötzlich an. Er wollte nachsehen, was da so regelmäßig an das hintere Brett des Karrens schlug. Er traute nun fast seinen Augen nicht: Nang Si saß munter und vergnügt auf dem Karren; aber die Körbe schwankten auf ihrer Schulter hin und her. Sie konnte die Last nur mühsam in Balance halten. Nai Kam fragte verwundert: "Warum nimmst du denn die Körbe nicht herunter?" - Die Frau antwortete: "Ich wollte doch nicht, dass es den Wasserbüffeln zu schwer wird" - Nai Kam schüttelte sich vor Lachen und sagte: "Meine Wasserbüffel haben es gleich schwer, ob du die Körbe auf den Schultern hast oder sie abstellst. So oder so müssen die Wasserbüffel alles ziehen. Aber du könntest es um viele Kilos leichter haben, wenn du deine Last abstellen würdest."

Nang Si setzte die schweren Körbe ab. Dass die Tiere es nun aber nicht schwerer haben sollten, konnte sie nicht verstehen. Wohin mit unserer Last? Nang Si hatte es gut gemeint. Sie wollte den Wasserbüffeln die Last erleichtern, indem sie sie auf ihren Schultern behielt. Machen wir gescheitene Leute es nicht im übertragenen Sinne genauso? Wir tragen zwar die Lasten nicht auf dem Rücken, sondern auf dem Herzen und auf dem Gewissen - die Lasten unserer Schuld.

Da ist ein junger Mann, der es in der Firma mit der Ehrlichkeit nicht so genau genommen hatte. Immer wieder hatte er aus der Fabrik kleine Gegenstände mitlaufen lassen. Plötzlich meldete sich sein Gewissen und ihm wurde klar, dass das Diebstahl ist. Leider fand er nicht den Mut, diese Angelegenheit wieder in Ordnung zu bringen. Nun trägt er diese Last mit sich umher.

Die attraktive Sekretärin ließ sich mit ihrem Chef in engere Beziehungen ein. Seine Ehe ging darüber in die Brüche. Seither ist das Leben dieser Betroffenen belastet.

Eine geschwätzig Frau hatte bei ihren Nachbarn allerlei Gerüchte über Dritte verbreitet. Unfriede, Streit und Feindschaft waren die traurigen Folgen in ihrer Umgebung. Was sie angerichtet hatte, war nicht mehr gutzumachen. Jetzt lebt sie mit einem schlechten und bösen Gewissen.

Viele Menschen tragen ihre Sündenlasten und wissen nicht, wie sie sie loswerden können. So versucht man sein belastetes Leben so erträglich wie möglich zu gestalten. Aber jeder, der diese Lasten trägt, wird von seinem Gewissen verklagt und gepeinigt. Muss man sich nun zeitlebens damit abfinden? Oder gibt es eine echte Lösung des Schuldproblems?

Gott sei Dank! Es gibt eine Vergebung und wahre Befreiung von alter Schuld. Jeder, der mit aufrichtigem Herzen alle seine Lasten bei Jesus ablegt, erfährt Hilfe und Heilung für sein schuldbeladenes Leben.

Jesus ist das Lamm Gottes, das die Sünden der ganzen Welt - also auch meine und Ihre Sünde - ans Kreuz getragen hat. Indem wir bei IHM unsere Schuld zugeben und sie an IHN abgeben, werden wir von IHM entlastet und befreit.

O.K.

"Kommt alle her zu mir, die ihr euch abmüht und unter eurer Last leidet! Ich werde euch Frieden geben. Nehmt meine Herrschaft an und lebt darin! Lernt von mir! Ich komme nicht mit Gewalt und Überheblichkeit. Bei mir findet ihr, was eurem Leben Sinn und Ruhe gibt. Ich meine es gut mit euch und bürde euch keine unerträgliche Last auf."

Jesus

ภาระที่ปลดปล่อยได้

มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ แต่ก็จริง ตามที่คุณผู้อ่านเห็นในภาพนี้ ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งหอบกระบุงอยู่บนเกวียน เรื่องที่น่าขบขันนี้ เกิดขึ้นที่เมืองไทยหลายปีมาแล้ว

นางสีคือผู้หญิงที่ว่าในภาพนี้ เป็นคนงานรับจ้าง ชีวิตของนางสีลำบากมาตั้งแต่เด็ก ในขณะที่เพื่อนๆคนอื่นได้เรียนหนังสือ นางสีต้องอยู่บ้านเลี้ยงน้อง ช่วยพ่อแม่ทำงานหนักตั้งแต่เล็กจนโต

เมื่อเขาวิสาขนางสีแต่งงาน แยกไปตั้งครัวเรือนอยู่ในกระท่อมไม้ไผ่ผุๆพังๆ หลายปีต่อมานางสีมีลูกห้าคน นางต้องดิ้นรนเลี้ยงลูกไม้ให้อุดตาย ลูกเป็นเหมือนดวงใจของนางสี นางไม่ยอมให้ลูกต้องลำบากเหมือนแม่ จึงหาช่องทางส่งเสริมให้ลูกเรียน แต่ค่าหนังสือค่าสมุดเครื่องเขียนมันก็แสนจะแพง นางสีทำงานเข้าจรดค่ำ ถ้ามีเวลว่างก็เข้าป่าเก็บเห็ด ผลไม้ และหน่อไม้ป่าใส่กระบุงจนเต็มอึ้ง หอบเอาไปขายที่ในเมือง

วันหนึ่ง ขณะที่นางสีกำลังเดินหอบกระบุงที่อัดแน่นไปด้วยผักและหน่อไม้เพื่อจะเอาไปขายในเมือง นางได้ยินเสียงเกวียนแล่นออกแอดมาแต่ไกล นางหย่อนไม้คานวางกระบุงลงข้างทาง ยืนคอยอย่างมีความหวัง ในไม่ช้า เกวียนก็ปรากฏขึ้น เป็นของลุงคำที่นางสีรู้จักดี แกเพิ่งกลับจากขนกรวด กำลังจะเข้าเมืองพอดี นางสีร้องตะโกนเรียกอย่างดีใจ ลุงคำชะลอเกวียนหยุดรับนางสีให้โดยสารไปด้วยแล้วขับออกแอดต่อไปบนเส้นทางป่าอันขรุขระ

อีกไม่กี่นาทีต่อมาลุงคำก็หยุดเกวียนอย่างกะทันหัน เพื่อดูว่า เสียงดังกึกๆเป็นระยะๆ เหมือนเสียงวัตถุที่กระทบแผ่นไม้ข้างหนึ่งของเกวียนมาจากไหน ลุงคำแทบจะไม่เชื่อสายตาตนเองเมื่อเห็นนางสีนั่งหอบคานยืมแบ็นอยู่ กระบุงแกว่งไปมาบนปลายคาน ตัวนางสีเองแทบจะทรงตัวไม่อยู่ “อ้าว ... ทำไมไม่เอากระบุงวางข้างล่างสิ จะหอบไปทำไม?” ลุงคำถามอย่างประหลาดใจ “ลั่นกลัวควายมันจะต้องลากหนักเกินไปจะลุง ก็เลยช่วยมันหอบหน่อย” นางสีตอบอย่างภาคภูมิใจ ลุงคำหัวเราะจนตัวงอ แทบจะพูดไม่ออก “ควายมันก็ต้องลากหนักเท่ากันแหละ ไม่ว่าเอ็งจะหอบหรือไม่หอบ วางกระบุงลงบนพื้นเถอะสิ เอ็งจะได้ผ่อนแรงอีกหลายกิโล” ลุงคำอธิบายอย่างอ่อนอกอ่อนใจ

คุณผู้อ่านที่รัก เราอาจจะหัวเราะเมื่อได้อ่านเรื่องของนางสี แต่ในทางหนึ่งชีวิตของคนเราบางคนก็เหมือนกับภาพของนางสีที่เราเห็นนี้ หลายคนทนแบกภาระที่หนักอึ้งอยู่ในใจ ภาระที่เป็นผลจากความบาป เรามีโอกาสที่จะปลดปล่อยภาระอันหนักหน่วงนี้ได้เหมือนอย่างนางสี แต่เราก็ไม่ทำ

เลขานุการสาวสวยในบริษัทหนึ่งมีความสัมพันธ์กับผู้จัดการหนุ่ม ต่อมาภรรยาผู้จัดการสืบรู้เข้า ชีวิตสมรสของสามีภรรยาและครอบครัวที่มีลูกสามคนต้องแตกแยกกันไป เลขานุการสาวคนนี้ยึดตัวผู้จัดการหนุ่มเอาไว้ได้ แต่ชีวิตเธอไม่มีความสุขเลย เพราะมโนธรรมคอยฟ้องร้องเธออยู่ตลอดเวลา

แม่บ้านสาวคนหนึ่งไม่ค่อยมีงานทำ เธอฆ่าเวลาด้วยการชู้ชบิณินทาชาวบ้าน เป็นเหตุให้เพื่อนบ้านสองคนต้องทะเลาะจนไม่มองหน้ากัน แม่บ้านสาวต้นเหตุเห็นผลการกระทำของตน ก็รู้มรโหฬารหาความสุขไม่ได้ จะใกล้เกลี่ยเพื่อนบ้านให้คืนดีกันก็ยากเต็มที เธอต้องต่อสู้กับความรู้สึกผิดทุกคืนวัน

นี่เป็นตัวอย่างของภาระต่างๆ ที่หลายคนแบกอยู่ในหัวใจตนเอง ... ภาระที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากความผิดบาปของเรา มันเป็นเหมือนยาพิษที่ซึมซาบเข้าไปในชีวิต ทำให้เราไม่มีความสุขสงบใจ บางคนพยายามหาทางออกเพื่อให้ลืม แต่มโนธรรมคอยเตือนถึงความผิดเหล่านี้ เราจะต้องทรมานใจไปตลอดชีวิตหรือ? หรือว่ามีทางออกสำหรับปัญหานี้? ขอขอบพระคุณพระเจ้าในความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่ทรงประทานทางออกให้เราในองค์พระเยซูคริสต์ ทุกคนที่สำนึกผิดอย่างจริงใจ แล้วสารภาพความผิดบาปต่อพระเยซู ขอให้พระองค์ยกโทษให้ พระองค์ก็จะยกโทษความผิดทั้งปวงในอดีตให้ พระเยซูจะช่วยเยียวยารักษาชีวิตที่ผิดพลาด พระองค์ทรงไถ่บาปให้โลก ... ให้เราทุกคน ถ้าเรานำภาระของเราไปมอบให้พระองค์ พระองค์จะปลดปล่อยเราให้พ้นจากภาระอันหนักหน่วงที่กดดันชีวิตเราอยู่ เราจะได้พบอิสรภาพที่แท้จริง

O.K.